

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie skazanego **M. O.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 262/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt III K 88/18,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany M. O. w piśmie z dnia 24 lutego 2024 roku, skierowanym do Ministra Sprawiedliwości, następnie przekazanym do Sądu Najwyższego, wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 262/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt III K 88/18, argumentując m.in., że w sprawie zaistniały nowe dowody, które podważają możliwość popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy odwołać się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania.

Wskazać należy, iż jest to już kolejny wniosek o wznowienie postępowania złożony w przedmiotowej sprawie. Pierwszy wniosek został złożony przez obrońcę skazanego, a następnie oddalony przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt IV KO 151/21. Drugi został wniesiony przez skazanego osobiście, gdzie Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV KO 30/22, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. Trzeci wniosek został wniesiony przez obrońcę skazanego, a następnie oddalony przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 17 października 2024 r., sygn. akt IV KO 18/24. Analiza wniosku o wznowienie postępowania, sporządzonego osobiście przez skazanego, pozwala na uznanie, iż wnioskujący odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu prowadzonym w sprawie o sygn. IV KO 18/24.

Podkreślić również należy, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo

skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22). Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

W świetle powyższego, już *prima vista* nie mógł być uznany za skuteczny wniosek dążący do wzruszenia w tym nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, sprowadzający się do kwestionowania przyjętych przez sąd ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie, procedowanie w tym zakresie nie jest dopuszczalne. W trakcie tego postępowania przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest bowiem kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Zdaniem Sądu Najwyższego wniosek skazanego nie odwołuje się do żadnej z okoliczności, które umożliwiałyby wznowienie postępowania. Ponadto, przedmiotowy wniosek zawiera powielenie argumentacji podnoszonej we wcześniejszych wnioskach o wznowienie postępowania, które zostały przez Sąd Najwyższy kompleksowo i prawidłowo rozpatrzone, zwłaszcza w sprawie o sygn. akt IV KO 18/24.

Mając powyższe na względzie, wniosek skazanego należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia.

r.g.